

[Hilmar Baunsgaard.]

indkøb og samarbejde om våbenproduktion. Det er én af det radikale venstres begrundelser for at være imod.

Så er jeg i øvrigt enig i, at integreret våbenproduktion bør man nok ikke gå ind i, før man er kommet til en beslutning om, hvorvidt man vil have en fælles Europahær eller ikke. Det vil det radikale venstre ikke, og derfor må vi være imod også den fælles våbenproduktion.

Det fører mig så til at sige om den dagsorden, som hr. Maigaard har stillet, at det radikale venstre uden forbehold kan gå ind for de to første punkter i hr. Maigaards dagsorden, dem, der vender sig imod militært samarbejde og våbenindustri og vetoretten som et grundlag for Danmarks tiltrædelse. Derimod kniber det, når vi nærmer os det tredje punkt, fordi her hedder det:

„at Danmark ikke bør deltage i de bestræbelser, der gennem en opdeling af EF i to landegrupper forsøger at forcere integration og harmonisering.“

Der er to grunde til, at vi ikke kan stemme for dagsordenen med den formulering, den har her. For det første er der forskel på det radikale venstres og SF's ønsker, også om integration. Der er også i Tindemans' rapport forslag om integration, som vi ønsker gennemført og går ind for, men som vi ved SF ikke går ind for. For det andet forekommer det mig, at dette tillægger — eller i hvert fald kan blive udlagt som noget, der tillægger — hr. Tindemans et motiv, han ikke har haft, nemlig at rapporten skulle være et forsøg på at forcere harmoniseringen frem. Jeg har faktisk den opfattelse efter at have læst rapporten, at det egentligt er venligt ment over for England og Italien og Irland. Jeg er ikke enig med ham i det, fordi jeg tror, det kommer til at føre til noget, han ikke har forudset, men at tillægge ham motiver, han ikke har, det vil vi i hvert fald fra radikal side ikke være med til.

Vi kan altså uden forbehold gå ind for de to første punkter, men vi har altså de her anførte forbehold over for det tredje punkt, der gør, at vi ikke i den foreliggende form kan stemme for dagsordenen.

Stetter (KF):

Hr. Ib Nørlund talte om, at sandhedens time er kommet. Det er rigtigt, men hvem

er sandhedens time kommet for? EF-tilhængerne har uden ophør erklæret sig for dansk medlemskab af De europæiske Fællesskaber og har uden forbehold erklæret sig for tilhængere af indholdet i traktaterne. Sandhedens time er kommet for EF-modstanderne. De kan ikke blive ved med den fuldstændigt destruktive politik, som de fører ved udelukkende at klandre tilhængerne for vor holdning.

Nu siger hr. Ib Nørlund, at EF-tilhængerne har den hensigt at bakke noget igennem uden at sige, hvad EF er. Der er faktisk ingen grænser for, hvad vi skal høre fra EF-modstandernes side. Jeg må erindre hr. Ib Nørlund om, at fhv. statsminister J. O. Krag allerede i 1971-72 erklærede sig som en varm tilhænger af Europas Forenede Stater. Det står i Folketingstidende 1971-72, sp. 7188. Det konservative folkeparti og andre partier har sagt, at EF-samarbejdet også er et spørgsmål om et politisk samarbejde, og det vidste befolkningen, før den stemte ved folkeafstemningen. Det er derfor ganske uberegtiget, når hr. Ib Nørlund kritiserer os for at have udtalt os imod et handlekraftigt EF. Vi kan ikke sige det stærkere, end vi gør: vi ser ikke anden mulighed for Danmark end et tæt og et bredt fællesskab med de øvrige lande i EF. Jeg håber, at det ærede medlem nu forstår, at der er ingen forbehold i denne stillingtagen.

Hr. Ib Nørlund synes så åbenbart ikke om påvisningen af, at det ærede medlem er tilhænger af et autoritært system, som træffer beslutningerne, og som presser dem ned over befolkningerne. Ja men hvorfor dog være så ked af det? Det er jo sandheden. Det er jo det, det ærede medlem ønsker. Her er jo ikke nogen som helst forhåbninger med hensyn til, at en debat fører til noget som helst. Kommunisterne og de konservative er uenige på det punkt. Kommunisterne ønsker et samfund uden nogen ytringsfrihed og uden nogen personlig frihed, hvor man har fod på alt og alle, og hvor man overvåger alt, hvad der sker i samfundet. Det kan da have visse kvaliteter, det skal jeg da ikke afvise, med hensyn til effektivitet. Jeg ryster for den dag, det store Sovjet ikke kan holde sammen på det system længere. Så gælder det minsandten om, at de vestlige demokratier i Europa er i stand til at magte den opgave, de står